

Седнал ми е Стефан мари,
седнал Стефан Караджата,
Караджата, войводата,
на бял мермер камък.
Да си мери синя гълъбица.
Не удари синя гълъбица,
най са Стефан в сърцето удари.
Викна Стефан, викна силом силно:
– Ой ви братя, вий верни другари,
носите ме, не ме оставяйте.
Дето умра, там ме заровеете.
На глава ми, чешма направете.
Който мине, водица да пие,
хем да пие, хем да рече:
“Бог да прости Стефан Караджата,
дето умря за народно дело.”